

พระธรรมธีรราชมหาวิทยาลัย (โชค ญาณสิทธิ)

แม่ไก่ฟุ้งธรรม

โดย พระธรรมธีรราชมหาวิทยาลัย (โชค ญาณสิทธิ)

จากหนังสือธรรมะของ พระธรรมธีรราชมหาวิทยาลัย (โชค ญาณสิทธิ ป.ธ. ๘) ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ท่านนำออกมาจากพระไตรปิฎกอีกทีหนึ่ง และชี้ให้เห็นว่าผู้ที่เจริญสมถกรรมฐาน จนได้ฌานไปเกิดอยู่ในพรหมโลกแล้ว เมื่อหมดบุญก็สามารถกลับมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานได้อีก

มีเรื่องเล่าไว้ว่า ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ มีแม่ไก่ตัวหนึ่งอยู่ในที่ใกล้อาสนะศาลา แม่ไก่ตัวนั้นได้ฟังเสียงประกาศธรรมของภิกษุ ผู้เป็นนักปฏิบัติธรรมรูปหนึ่ง กำลังสาธยายเรื่องวิปัสสนากรรมฐานอยู่ ขณะนั้นเองเหยี่ยวตัวหนึ่งบินมาโฉบเอาแม่ไก่ไปกินเสีย พอแม่ไก่ตัวนี้ตายไปในขณะที่ฟังธรรมอยู่ จึงได้เกิดมาเป็นพระราชธิดานามว่า อุพพรี และได้ออกบวชในสำนักของปริพาชกาทั้งหลาย

วันหนึ่งนางได้เข้าไปสู่ในเว็จกุฎี (ห้องส้วม) ทอดพระเนตรเห็นหมู่หนอนแล้วได้เจริญสมถกรรมฐานโดยเอาหนอนเป็นอารมณ์ เรียกว่า ปุพฺพวถฺตญฺญา ได้บรรลุปฐมฌาน เพราะสามารถฝึกสมาธิจนได้ฌาน

ตายจากชาตินั้นจึงได้ไปเกิดในพรหมโลก อยู่บนนั้นเสียนาน ตายแล้วมาเกิดในตระกูลเศรษฐี จากนั้นก็ตายไปเกิดเป็นลูกนางสุกรในกรุงราชคฤห์ ซึ่งเป็นกาล

แห่งพระพุทธเจ้าของเราเนี่ย พระบรมศาสดาได้ทอดพระเนตรเห็นลูกนางสุกรตัวนั้น จึงทรงเยี่ยมพระโอษฐ์ พระอานนท์เถระจึงได้ทูลถาม พระพุทธองค์จึงได้ตรัสตอบข้อความนั้นทั้งหมด (คือเล่าตั้งแต่แม่ไก่อมาถึงลูกนางสุกร) ภิกษุทั้งหลายมีพระอานนท์เป็นประมุขได้สดับเรื่องนั้นแล้ว ต่างพากันสังเวชสลดใจเป็นอันมาก

พระศาสดายังความสังเวชสลดใจให้เกิดแก่ภิกษุเหล่านั้นแล้ว จึงประกาศโทษแห่งราคะตัณหา ทั้งๆ ที่ประทับยืนอยู่ในระหว่างถนนนั้นเอง ท่านตรัสเป็นพระคาถาแปลเป็นใจความว่า **“ต้นไม้เมื่อรากไม่มีอันตราย ยังมั่นคง ถึงจะถูกบุคคลตัดแล้ว รากก็ยังขึ้นได้อีก แม้ฉันใดทุกข์นี้ก็ฉันนั้น”**

คือเมื่อตัณหานิสัยอันบุคคลยังจัดไม่ได้แล้ว ย่อมเกิดขึ้นได้อยู่ร่ำไปเหมือนกัน อย่างนั้นหมู่สัตว์เกิดตัณหาผู้ทำความคันร่นลุ่มไว้แล้ว ย่อมกระเสือกกระสนเหมือนกระต่าย ที่นายพรานดักได้แล้วนั้น เพราะเหตุนั้นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร หวังธรรมเป็นที่สํารอกกิเลสแก้ตนพึงบรรเทา พึงกำจัด พึงนำออก พึงละตัณหา ผู้กระทำการคันร่นนั้นเสียด้วยญาณ มีโศคาปิตติมรรคญาณ เป็นต้นดังนี้

ฝ่ายลูกนางสุกรตัวนั้น ตายจากชาตินั้นแล้วได้ไปเกิด ในราชตระกูลในสุวรรณภูมิ ไปเกิดในกรุงพาราณสี เกิดในเรือนพ่อค้าม้าที่ทำสุปปารกะเกิดในเรือนของกณฺฐพิจื่อสุนนะ ในเอกกันตคาม มีชื่อว่าสุนนา ต่อมาบิดาย้ายไปสู่แคว้นทมิฬวาปีอยู่ในหมู่บ้านชื่อบามุณีคาม อำมาตย์ของพระเจ้าทูลฐคามณี นามว่า ลกฺษณภูติมพระไปที่หมู่บ้านนั้นด้วยกิจบางอย่าง เห็นนางสุนนาแล้วเกิดรักใคร่ จึงทำการมงคลให้อย่างใหญ่โต และได้พานางไปสู่บ้านมหาปุณณคาม

ครั้งนั้นพระมหาอตุลเถระเที่ยวไปบิณฑบาตในบ้านนั้น ยืนอยู่ที่ประตูเรือนของนาง เห็นนางแล้วจึงกล่าวกับภิกษุทั้งหลายว่า

“ผู้มีอายุทั้งหลายดูนางสุกรถึงความเป็นภรรยาของอำมาตย์ชื่อลุลลภฏติม
พระแล้ว โอ.....น่าอัศจรรย์จริง”

นางสุมนาเมื่อได้ฟังคำของพระเถระแล้ว สามารถระลึกชาติในอดีตได้ทันทีและ
เกิดความสลดสังเวชใจเป็นอย่างยิ่ง อ่อนวอนสามีขอบวชในสำนักพระเถรีผู้
ประกอบด้วยพละ๕ ด้วยอริยสัจขั้นสูงได้ฟังกถาพรรณนามหาสติปัฏฐานสูตร
ในคิสิมมาวิหาร ได้สำเร็จโศคาปัตติผล

ภายหลังเมื่อพระเจ้าทูลฐคามณีทรงปราบทมิฬได้แล้ว พระนางสุมนาเถรีได้
เดินทางไปสู่บ้านเกกกันตคามซึ่งเป็นที่อยู่ของมารดาบิดา ขณะอยู่ในบ้านนั้น
ได้ฟังอาสีวิสุปมสูตรในกัลลภมาวิหาร จนบรรลुพระอรหันต์ในวัน
ปรีณิพพาน นางอันพวกภิกษุณีได้ถามแล้วได้เล่าประวัติทุกอย่างละเอียดแก่
ภิกษุณีสงฆ์ แล้วสนทนากับพระมหาติสสเถระ ผู้กล่าวบทแห่งธรรม ผู้มีปกติอยู่
ในมณฑลาราม ณ ท่ามกลางภิกษุสงฆ์ผู้ประชุมกันแล้วกล่าวว่า

“ในกาลก่อน ข้าพเจ้าตายจากมนุษย์แล้วเกิดเป็นแม่ไก่ ถูกเหยี่ยวตัดศีรษะ
ในอรรถภาพนั้น ได้ไปเกิดในกรุงราชคฤห์ แล้วออกบวชในสำนักของปริพาชกา
ทั้งหลายเจริญสมณกรรมฐานได้บรรลुปฐมฌาน ตายไปแล้วบังเกิดในพรหมโลก
แล้วมาเกิดในตระกูลเศรษฐี ตายจากนั้นแล้วไปเกิดเป็นสุกร แล้วไปเกิดใน
สุวรรณภูมิ.....ตายจากนั้นไปเกิดที่บ้านเกกกันตคาม ข้าพเจ้าได้เกิดถึง ๑๒ อตต
ภาพ อันสูงๆ ต่ำๆ ด้วยประการฉะนี้ บัดนี้ ข้าพเจ้าได้เกิดในอรรถภาพอันอุกฤษฏ์
ขอให้ท่านทั้งหลายแม้ทั้งหมดจงยังธรรมที่เป็นกุศลทั้งหลายให้ถึงพร้อมด้วย
ความไม่ประมาทเถิด”

ดังนี้ได้ยังบริษัท ๔ ให้สังเวชสลดใจ แล้วปรีณิพพาน

>>>>> ၁၂ >>>>>